

“Je vertrouwt je kind toch acht jaar toe aan een school, hè?”

Door: Gerard Zeegers i.s.m. Geert Bors

Het kennismakingsgesprek. Rondje door de school? Check! Koffie of thee voor de ouders? Check! Iets te drinken en te spelen voor hun kind? Check! Schooldirecteur Gérard Zeegers begint meestal met de wens dat er geen interview, maar een echt gesprek plaatsvindt. Een gesprek waarin de ouders de school leren kennen. En hij hun kind. Hoe het dan verder gaat? Drie kleurrijke kennismakingen op Basisschool De Bonckert.

1. In geval van twijfel

“Dit is de vierde school die we bezoeken en ik vind het lastig”, begint de moeder, als we na een ronde door de school terug zijn in mijn kantoor. “Het is zo’n belangrijke keuze, hè? Je vertrouwt een kind toch acht jaar toe aan een school.”

De koffie staat op tafel. Pa roert in zijn kopje. Ik kijk de moeder aan: “Ja, het is zeker een grote keuze. Waar is het precies lastig voor jullie?”

“Nou,” antwoordt de moeder. “Je weet nooit wanneer je het goed doet.”

“Je voedt je dochter al drieënhalve jaar op. Jullie kennen haar,” zeg ik. “Vaak gaat dat goed en soms zit je er net naast. Dat voelt een ouder toch feilloos aan?”

Vader glimlacht. Moeder kijkt me aan, een voorzichtige knik. Een voorbeeld, besluit ik: ik neem ze mee naar een late middag.

Spitsuur in huis. Dadelijk eten en straks naar het theater. De vaste oppas belt op. Ze is ziek geworden, maar weet wel een vriendin die kan komen. Bij je oppas kun je je kind veilig achterlaten. Dat weet je. Dan zal haar oordeel

over die vriendin ook wel kloppen. Anderhalf uur later gaat de deurbel. Een leuke meid stapt binnen. Er is ruim tijd om kennis te maken, ook voor je dochter. Maar je hebt ook wat twijfels. Je weet niet waarom, een gevoel. Je wuift het weg: ach ja, je kent dit meisje

niet goed. Nog voor je jas in de garderobe van de schouwburg hangt, krijg je telefoon. Een vraag over een routineklusje. Iets met een luier. Als de voorstelling op het punt staat te beginnen

en je nog één keer kijkt of je telefoon op ‘stil’ staat, zie je nog een bericht: “Ze wil niet naar bed”. Dit is het derde signaal dat je krijgt. Je gaat naar huis. Geïrriteerd. En onderweg vraag je je af waar het misging.

Ik besluit: “Mogelijk had je het aan het begin intuïtief al opgepakt: bij dit meisje had je niet het goede gevoel. Krijgen we niet de hele dag signalen die ons vertrouwen wekken of juist de wenkbrauwen doen fronsen?”

De ouders vertellen over de vier scholen die ze bezocht hebben. Inclusief de onze erbij allemaal fijne scholen, beaam ik. Vier scholen die er mooi uitzien. Vier scholen met elk een eigen opvatting over onderwijs. “Je bent hier net binnengekomen en er is iets gebeurd. Ga eens op dat eerste gevoel af en ga na hoe dat bij de andere drie scholen voelde. Loop daar eventueel nog eens binnen. Aangekondigd of onaangekondigd.” Stilte. “Ja”, zegt de moeder. “En toch twijfel ik.”

Weer is het even stil. “Bij twijfel schrijf ik jullie kind niet in”, zeg ik.

De ouders schrikken van mijn stelligheid. “Ik wil aan de start een basis van vertrouwen”, leg ik uit. “Op een school gaan dingen goed en soms ook mis. Als jullie dochter een

keertje uit een klimrek valt – een buil, een schaafwond – en wij vertrouwen elkaar, dan is er niet zoveel aan de hand. Maar had je al twijfels, dan zeg je: ‘Zie je wel. Ze letten niet op.’”

Het gesprek gaat nog even door. We hebben het over gevoel, over vertrouwen en intuïtie. We hebben het erover hoe je ooit verliefd werd op je partner. En of je nog kunt terughalen hoe dat zo kwam. Er wordt schalks geglimlacht. “Ik hoef het niet te horen, hoor”, haast ik te zeggen. “Maar ook toen wist je een heleboel nog niet van elkaar. En toch was er iets van weten. Door te kijken, te voelen. Vertrouw op die antenne.”

Een paar minuten later leid ik de ouders naar het schoolplein. We schudden elkaar de hand en ik wens ze succes bij hun keuze.

Krijgen we niet de hele dag signalen die ons vertrouwen wekken of juist de wenkbrauwen doen fronsen?

2. Goede tijden

“Heb je een foto van je kind bij je?”, vraag ik. Een openingsvraag die ik vaker stel. Er zijn keren dat ik dan een half digitaal fotoalbum mag doorscrollen. Deze moeder heeft niets bij zich. “Wat ik bedoel te vragen is: wat vertel je andere mensen over je kind?” “O, het is me er eentje”, antwoordt ze. “Een eigenwijze!”

“Ah, een uitstekende eigenschap, lijkt me”, lach ik. “Want dan doet ze dus dingen die jij niet wilt. Zo werkt het, hè? Het is de rol van een kind om de grenzen op te rekken en het is onze ondankbare taak als volwassenen om af en toe te zeggen: ‘Hier stopt de flexibiliteit.’” De moeder lacht.

“Wanneer is ze eigenwijs?”, vraag ik. “Ze wil niet naar bed”, antwoordt de moeder.

“Over welke tijd hebben we het?”, vraag ik.

De moeder vertelt dat ze graag *Goede Tijden Slechte Tijden* kijkt. En dat haar kind dan meestal tegen haar aan in slaap valt.

“Dat begint toch om 20:00u? Je meisje heeft er dan een volle dag opzitten. Ze mag dan al lang en breed op bed liggen. En, los van de bedtijden vind ik dat een kind van drieënhalve geen *Goede Tijden* hóórt te kijken.”

“Dat vind ik eigenlijk ook”, zegt de moeder.

“Nou, laten we dan achteraan beginnen: jij wil om vijf voor acht met een bakje koffie op de bank zitten”, suggereer ik.

Samen redeneren we terug in de tijd: dat betekent dat haar dochter om 19:30u in bed moet liggen, wat weer betekent dat het avondritueel van bad, tandenpoetsen en een boekje moet starten rond 19:00u. Of de opvoeder in de moeder al helemaal ontwaakt is, is me onduidelijk, maar de GTST-fan kan zich goed vinden in deze redenering.

Ons gezamenlijke doel is duidelijk: dit meisje moet op tijd slapen. Maar dat gaat niet lukken als ik de strenge bovenmeester ga uithangen. “Ga dit maar eens uitproberen”, besluit ik. “Ik denk dat het werkt, maar je dochter is het nu anders gewend, dus je moet wel even volhouden. Trouwens, dan komt ze ook alvast in het schoolritme, want we beginnen hier iedere dag om half negen.”

We wisselen een glimlach en een handdruk uit. Over drie maanden komt haar dochter op school.

*Als ik de strenge
bovenmeester ga
uithangen, gaat dit
niet lukken.*

*Na tien minuten zie ik
dat vader en zoon nog
steeds aan het spelen
zijn in de kuil.*

3. Vader in de kuil

Met een vader en zijn zoon loop ik door de school. De trappen, de gang, de lokalen. Overal kijken we binnen. “Weet je”, zeg ik tegen het zoontje, vlak voor we een kleuterlokaal inlopen. “Als papa en ik dadelijk samen praten, kan dat soms even duren. Het gebeurt wel eens dat een jongen als jij dan gewoon lekker wil spelen in de kleuterklas. Lijkt je dat leuk?” Ja, dat denkt hij wel.

Al snel bedenkt de aanstaande kleuter zich. “Ik wil toch met jullie mee.” Terug bij mijn kantoor, ziet hij aan de overkant kinderen met kapla spelen. Fascinatie. “Wil je hier blijven?” Ja.

“Heb je een indruk gekregen?”, vraag ik zijn vader in mijn kantoor en gebaar hem te gaan zitten. Vader begint nog niet te antwoorden of zoonlief komt vragen of hij komt kijken naar de brandweerwagen die hij gevonden heeft. En al net zo handig betreft hij even later zijn vader een tweede keer in zijn spel: “Papa, kijk eens wat hiermee kan?” We staan samen weer in de gang. “We kunnen ook gewoon hier praten”, stel ik voor.

En dus gaan we zitten op de trap. Het gesprek gaat verder, heel soms volkomen natuurlijk onderbroken door een korte interactie met het zoontje in de speelkuil. Na

een kwartier heeft de vader gehoord wat hij wilde horen. Hij en zijn zoon hebben allebei kennis gemaakt met de school.

Pa loopt mee om zijn jas op te halen in mijn kantoor. Zoon speelt onverstoord door. We nemen afscheid. Als ik tien minuten later de gang weer inloop, zie ik dat vader en zoon nog steeds aan het spelen zijn in de kuil. ■

Geert Bors
g.bors@egoscoop.nl

Gérard Zeegers
Directeur de Bonckert
gzeegers@ziggo.nl